

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7SŽ/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010064
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010064.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Márie Usačevovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci navrhovateľky MAC TV, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Brečtanová ul. č. 1, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta č. 102, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova ul. č. 8, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v T. s názvom BÚ - D., číslo XXX XXX XXXX/XXXX do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 28. mája 2013, domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013.

Odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodnutím z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013, vydaným v správnom konaní číslo 506-PLO/O-6420/2012 postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla, že navrhovateľka:

I. porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým,
- že na programovej službe JOJ odvysielala 10. októbra 2012 o cca 20:00 hod. upútavku na program

Princ z Perzie: Piesky času, ktorú označil grafickým symbolom Jednotného systému označovania príslušným pre programové zložky nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a teda nie totožným grafickým symbolom ako samotný program, nakoľko tento odvysielal 10. Októbra 2012 o cca 20:29 hod. s grafickým symbolom Jednotného systému označovania príslušným pre programy nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta Jednotného systému označovania,

- že na programovej službe JOJ odvysielala 10. októbra 2012 o cca 19:59 hod. informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastných programoch C.S.I. Miami, C.S.I. Las Vegas a Agent vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprípustným programom pre maloletých neuviedla príslušný grafický symbol jednotného systému označovania, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 Jednotného systému označovania,

II. porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že časový úsek od 22:29 hod. do 22:59 hod. programu Princ z Perzie: Piesky času odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 10. októbra 2012 so začiatkom o cca 20:29 hod, ktorý zodpovedá piatemu 30 minútovému časovému úseku trvania predmetného programu dvakrát prerušila zaradením reklamného bloku, a to cca 22:39 hod. a o cca 22:49 hod.,

za čo jej odporkyňa uložila úhrnnú sankciu - pokutu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 3 500,- €.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporkyne vyplýva, že 18. decembra 2012 rozhodla o začatí správneho konania voči navrhovateľke vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Odporkyňa zhrnula priebeh správneho konania predchádzajúceho uloženiu pokuty. Ako podklady pre napadnuté rozhodnutie označila záznam vysielania programu Princ z Perzie: Piesky času odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 10. októbra 2012 v čase o cca 20:30 hod., prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania a vyjadrenie účastníka konania. Odporkyňa skonštatovala, že sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla 26. marca 2013.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporkyne ďalej vyplýva, že mala za preukázané, že navrhovateľka odvysielala upútavku na program Princ z Perzie: Piesky času, ktorú označila grafickým symbolom Jednotného systému označovania príslušným pre programové zložky nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Program Princ z Perzie: Piesky času bol navrhovateľkou klasifikovaný ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Uviedla, že podľa § 6 ods. 5 JSO je účastník konania povinný označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program. Táto povinnosť vyplýva z primárneho účelu JSO, ktorým je relevantné informovanie rodičov o vekovej vhodnosti jednotlivých programov. Odporkyňa preto dospela k záveru, že navrhovateľka svojim konaním porušila povinnosť uvedenú v § 6 ods. 5 JSO a tým tiež § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, keďže nesprávne uplatnila ustanovenia JSO.

Odporkyňa mala ďalej za preukázané, že navrhovateľka odvysielala na televíznej programovej službe JOJ dňa 10. októbra 2012 o cca 19:59 hod. informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastných programoch C.S.I. Miami, C.S.I. Las Vegas a Agent vo forme textových informácií. Uviedla, že z § 5 ods. 1 JSO vyplýva, že v programovej ponuke, ktorú účastník konania zverejňuje prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií je povinný k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uviesť aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania. Poukázala na to, že oznámenie o vlastnom programe vo forme textových informácií je jednou zo zložiek televíznej programovej služby, prostredníctvom ktorej vysielateľ informuje diváka o čase a názve programu vysielaného v rámci jeho programovej služby. Uviedla, že v už v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti definovala pojem „programová ponuka“, pričom predmetná povinnosť sa vzťahuje iba na komunikáty, ktoré naplnia túto definíciu. Následne oboznámila, čo je potrebné rozumieť pod týmto pojmom. Skonštatovala preto, že odvysielaním

programovej ponuky vo vysielaní programovej služby JOJ zverejnenej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií bez označenia programov nevhodných a nevhodných a neprístupných pre maloletých príslušným grafickým symbolom JSO došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO a tým k porušeniu § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Ďalej mala odporkyňa za preukázané, že navrhovateľka prerušila program Princ z Perzie: Piesky času v jeho piatom 30-minútovom časovom úseku trvajúcim od 22:29 hod. do 22:59 hod. zaradením reklamy dvakrát (o cca 22:39 hod. a o cca 22:49 hod.). Poukazom nato, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii je vo svojej podstate zhodné s článkom 20 ods. 2 smernice o audiovizuálnych mediálnych službách, uviedla, že z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie ... na každý 30-minútový časový úsek“ jednoznačne vyplýva, že v každom jednom 30 minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie. Konštatovala, že predmetný program začal o 20:29:49 hod. a skončil 23:00:55 hod., tento program teda obsahoval 5 kompletných 30-minútových blokov, navrhovateľka tento program celkovo prerušila reklamou 5-krát, pričom piaty tridsaťminútový časový úsek tohto programu bol prerušený dvakrát zaradením reklamy, čo je v rozpore s § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Odporkyňa ďalej v rozhodnutí uviedla, že v danom prípade ide o opakované porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 ako aj § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľkou a poukázala na jej predchádzajúce sankcionovanie rozhodnutiami odporkyne za porušenie predmetných ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii. Taktiež poukázala na ustanovenie § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, z ktorého vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinností ustanovených v § 35 ods. 3 a § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti. Ďalej odporkyňa prihliadala aj na to, že navrhovateľka spáchala uvedené dva správne delikty v súbehu, a preto pri určovaní sankcie uplatnila absorpčnú zásadu a uložila účastníkovi konania úhrnnú sankciu (pokutu) podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na prísnejšie postihnutelný správny delikt. Odporkyňa vzala do úvahy predchádzajúce sankcie, ktoré boli navrhovateľke uložené, tak za porušenie § 35 ods. 3 ako aj § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, a ktoré už nadobudli v čase spáchania predmetných správnych deliktov právoplatnosť.

Z rozhodnutia odporkyne ďalej vyplýva, že pri určovaní výšky pokuty vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, trvania a následkov porušenia povinnosti, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu ako úhrnnú sankciu určila vo výške 3 500 €, na dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013 zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie. Zároveň uplatnila náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku vyslovila názor, že napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľka konkrétne namietala, že odporkyňa nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania programu Princ z Perzie: Piesky času, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, lebo o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Hoci odporkyňa tvrdí, že sa oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie, neosvedčuje to žiadna zápisnica a z napadnutého rozhodnutia a ani z administratívneho spisu nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný a akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo. Podľa názoru navrhovateľky sa členovia Rady s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania, nijakým spôsobom neoboznámili a tento nevykonali, namietajúc, že vykonávanie dôkazov nemôže

prebiehať „kabinetným spôsobom“ a nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu stotožňovať s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielenia jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie rady. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 3. apríla 2012, č.k. 7As/57/2010-82.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že § 20 ods. 4 zákona o vysielení a retransmisii chráni maloletého diváka pred tým, aby vysielať neoznačil upútavku na program, (ale aj program) „nižším“ alebo „žiadnym“ označením nevhodnosti, akým označí samotný vysielený program. V prípade, ak vysielať označí upútavku na program „vyšším“ označením nevhodnosti, akým označí samotný program, de facto len zvyšuje ochranu maloletých divákov a o to viac prispieva k naplneniu účelu sledovaného predmetným ustanovením, pričom za takéto konanie nemôže byť sankcionovaný. Akékoľvek konanie alebo sankcionovanie navrhovateľky za uplatnenie prísnejších kritérií nesleduje legitímny cieľ, čím sa konanie, resp. sankcia stáva neproporcionálnou a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru navrhovateľky textové informácie o vlastnom programe musí odporkyňa skúmať komplexne vo vzájomnej súvislosti. Zákonné ustanovenia nemožno uplatňovať formalisticky a doslovne len v súlade s jazykovým výkladom. Samotné upútavky na vlastný program, ktoré bezprostredne predchádzali textovej informácii predstavujú kontext, ktorý naznačuje, že obe časti vysielenia je potrebné vnímať ako jeden celok. V predmetnom prípade odvysielenia len textovej informácie môže divák nanajvýš vnímať textovú informáciu o názve vysieleného programu, a ak nie je zobrazený obsah audiovizuálneho programu, potom nie je možné hovoriť ani len o ohrození vývoja maloletého diváka, lebo tento sa so žiadnym obsahom programu v prípade odvysielenia textovej informácie neoboznámí. Navrhovateľka preto namietala, že nie je daná proporcionalita zásahu do slobody prejavu vysielať, lebo takýmto zásahom nie je naplnený legitímny cieľ sledovaný predmetným ustanovením právneho predpisu.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že podmienkou pre uloženie sankcie je vydanie rozhodnutia, ktorým odporkyňa vysielať opakovane (aspoň 2 x) upozorní na porušenie zákona bez uloženia inej sankcie. Z rozhodnutí odporkyne, ktorými mala byť v minulosti uložená navrhovateľke sankcia, jednoznačne vyplýva, že ani v jednom z nich odporkyňa neupozornila navrhovateľku na porušenie zákona bez uloženia sankcie. Každé jedno z uvedených rozhodnutí bolo rozhodnutím, v ktorom rada uložila finančnú sankciu, a preto nepredstavujú kvalifikované opakované upozornenie odporkyne. Odporkyňa preto podľa názoru navrhovateľky pri určovaní výšky pokuty nesprávne právne vec posúdila, pretože nesprávne aplikovala ustanovenie § 64 ods. 2 zákona o vysielení a retransmisii a v rozpore so zákonom sankcionovala navrhovateľku bez predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona. Predmetné rozhodnutia odporkyne tiež navrhovateľka nepovažovala za spôsobilé upozornenia na porušenie povinnosti aj preto, že v žiadnom z nich sa navrhovateľka nedopustila porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielení a retransmisii tým spôsobom, že by upútavku na program označila nižším piktogramom ako samotný program. Navrhovateľka na podporu svojich námietok pripojila uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR z 03. apríla 2012, sp.zn.: 6 As/26/2010 -101. Podľa jej názoru je predmetné rozhodnutie primerane aplikovateľné na tento prípad a na napadnuté rozhodnutie, lebo sa týka totožnej povinnosti Rady.

K porušeniu § 35 ods. 3 zákona o vysielení a retransmisii navrhovateľka uviedla, že uvedené ustanovenie pripúšťa viacero interpretácií. Podľa jej názoru umožňuje tiež vyvodiť záver, že Vysielať je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysieleného programu a zároveň, že čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielenia. V takomto prípade navrhovateľka predmetné ustanovenie zákona o vysielení a retransmisii neporušila. Odporkyňa bola povinná predmetné ustanovenie vykladať v čo možno najväčšej miere v zmysle a s ohľadom na účel relevantných smerníc tak, aby bol dosiahnutý výsledok sledovaný smernicou (Smernica 2007/65/ES a Smernica 2010/13/EÚ).

Navrhovateľka tiež tvrdila, že minimálne kritériá legality a proporcionality zásahu nemožno považovať v predmetnom správnom konaní za splnené. Odporkyňa môže v zmysle konštantnej judikatúry obmedziť právo na slobodu prejavu vysielateľa len v prípade, že takýto zásah je v súlade so zákonom. Poukázala, že podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je určitá norma „predvídateľná“ vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe - v prípade potreby za pomoci odborných poradcov - prispôbiť chovanie. Predvídateľnosť § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii je preto absolútne nedostatočná, lebo umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad.

Navrhovateľka navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu poslednej inštancie, aby predmetné konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Podľa jej názoru ustanovenie článku 20 ods. 2 smernice o audiovizuálnych mediálnych službách, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní a retransmisii, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami. Namietala aj vo vzťahu k tejto povinnosti, že ju odporkyňa sankcionovala bez predchádzajúceho upozornenia na opakové porušenie uvedenej povinnosti. V tejto súvislosti poukázala na to, že všetky rozhodnutia uvádzané odporkyňou boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, pričom nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o tom, či tieto boli zákonné alebo nie.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne z 26. marca 2013, číslo RP/029/2013 potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia poukázala na to, že poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola zároveň poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska.

K námietke o nezákonnom vykonaní dôkazu odporkyňa uviedla, že zo samotného napadnutého rozhodnutia vyplýva, že podkladmi pre jeho vydanie sú písomný prepis/popis skutkového stavu, predmetný záznam vysielania programovej služby JOJ Plus a písomné vyjadrenie navrhovateľky k predmetu správneho konania. Pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, lebo dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním týchto podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie záznamov vysielania dotknutých komunikátov odporkyňou. Súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, lebo písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania a slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, do písomnej podoby. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania. Písomnosť označená ako prepis/popis skutkového stavu je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia a je tiež písomnosťou, ktorá sa zasiela účastníkovi konania už pri začatí správneho konania práve z dôvodu, aby sa mohol k jej obsahu ako k jednému z podkladov pre rozhodnutie, vyjadriť. Navrhovateľka v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedla žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, a preto odporkyňa nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný. Navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Uviedla, že obdobná námietka bola vznesená i v konaniach pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky vedených pod sp.zn. 2 SŽ 3/2009, sp.zn. 3 SŽ 66/2009 a sp.zn. 5 SŽ 8/2010, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia odporkyne potvrdil.

Odporkyňa ďalej uviedla, že podľa § 6 ods. 5 JSO je navrhovateľka povinná označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program. Táto povinnosť vyplýva práve z primárneho účelu JSO, ktorým je relevantné informovanie rodičov o vekovej vhodnosti jednotlivých programov. Program Princ z Perzie: Piesky času navrhovateľka klasifikoval v zmysle JSO ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov a predmetná upútavka bola počas jej vysielania označená grafickým symbolom Jednotného systému označovania príslušným pre programové zložky nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Navrhovateľka preto týmto konaním porušil povinnosť

uvedenú v § 6 ods. 5 JSO a tým tiež § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, keďže nesprávne uplatnil ustanovenia JSO.

Ďalej odporkyňa uviedla, že z ustanovenia § 5 ods. 1 JSO vyplýva, že v programovej ponuke, ktorú účastník konania zverejňuje prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií je povinný k nevhodným alebo nevhodným a neprípustným programom pre maloletých uviesť aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania. Divák je zverejnením programovej ponuky konfrontovaný so súhrnnými informáciami o vysielaní viacerých programov, pričom zverejnenie informácie o vekovej vhodnosti daných programov je náležitou požadovanou ustanovím § 5 ods. 1 JSO. V tejto súvislosti dala do pozornosti, že identická interpretácia tejto povinnosti bola už preskúmaná Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní pod sp.zn. 4SŽ/11/2012.

Odporkyňa na ďalšie námietky navrhovateľky uviedla, že z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že Rada uloží sankciu podľa odseku 1 písm. d/ (pokutu), ak vysielateľ aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane, a teda znova poruší túto povinnosť. Poukázala na skutočnosť, že navrhovateľke bola za porušenie povinnosti § 20 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii (v tom čase totožná povinnosť s povinnosťou podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii) uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/412/2002 z 8. októbra 2002 a č. RL/398/2002 zo 16. júla 2002 a teda zákonná podmienka pre uloženie pokuty podľa § 64 ods. 2 zákona o retransmisii bola splnená. V súvislosti s tým odkázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2011, sp.zn. 6SŽ/8/2010 ako aj na jeho konštantnú rozhodovaciu prax. Podľa názoru odporkyne boli splnené všetky zákonné podmienky na uloženie pokuty a tento fakt je v napadnutom rozhodnutí riadne uvedený a zdôvodnený. Úprava v Českej republike v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania je odlišná, a preto nemožno aplikovať navrhovateľkou uvedené rozhodnutie Nejvyššího správného soudu ČR.

K námietkam navrhovateľky vo vzťahu k porušeniu § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňa uviedla, že zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je teda zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Účelom obmedzenia prerušení audiovizuálnych diel je chrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom a tiež chrániť integritu audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela.

Odporkyňa považovala za splnenú aj podmienku legality. Povinnosť stanovená v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii zreteľne stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba raz za každých 30 minút trvania diela. K predmetnej povinnosti navyše existuje aj výkladová prax odporkyne v podobe právoplatných rozhodnutí. Rozhodnutia odporkyne č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť 8. júna 2011 a rozhodnutie odporkyne č. RL/86/2011 dňa 13. októbra 2011. K spáchaniu správneho deliktu došlo v predmetnom správnom konaní 10. októbra 2012, teda v čase spáchania správneho deliktu boli všetky vyššie uvedené rozhodnutia právoplatné. Navrhovateľka bola v nich sankcionovaná za identické konanie, a teda za zaradenie dvoch reklamných prerušení v jednom 30-minútovom časovom úseku. Samotná skutočnosť, že uvedené rozhodnutia sú predmetom súdneho preskúmania, nie je predmetné odvolanie relevantná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 250i ods. 1 OSP a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z.. Napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo preskúmal postupom podľa § 250i ods.1 a nasl. OSP na pojednávaní dňa 29. januára 2015 a po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po vyjadrení účastníkov a na základe pripojeného administratívneho spisu číslo 506-PLO/O-6420/2012 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 vety prvej zákona o vysielaní a retransmisii sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila zákonnú povinnosť.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) (ďalej len „jednotný systém označovania“ alebo „JSO“).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 1 ods. 6 JSO obsah každého audiovizuálneho diela, multimedialneho diela, programu poskytovaného prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programu alebo inej zložky televíznej programovej služby sa klasifikuje samostatne; to neplatí pre zložku televíznej programovej služby, ktorá je určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy (ďalej len „upútavka“). Obsah každej časti seriálu, série alebo cyklu sa klasifikuje osobitne.

Podľa § 5 ods. 1 JSO v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií alebo prostredníctvom teletextu sa k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uvedie aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa § 6 ods. 5 druhej vety JSO upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samotný program.

Podľa § 3 ods.1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Zo spisov vyplýva, že navrhovateľke bola rozhodnutím odporkyne uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 a v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú námietku, ktorou navrhovateľka namietala, že zistenie skutkového stavu veci je nedostatočné a v rozpore s obsahom spisov, lebo odporkyňa o vykonaní dôkazov nevyhotovila zápisnicu. Vo vzťahu ku skutkovému stavu tak, ako bol uvedený v oznámení o začatí správneho konania z 18. decembra 2012, v opätovnej výzve na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie z 13. marca 2013 ako aj v samotnom rozhodnutí odporkyne však navrhovateľka nemala žiadne konkrétne námietky. Podkladom rozhodnutia boli odporkyňou označené záznamy vysielania ako aj prepis/popis skutkového stavu a vyjadrenie účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že prepis/popis skutkového stavu tak, ako bol odporkyňou zaznamenaný nie je v rozpore s uvedenými audiovizuálnymi záznamami a ani nie je možné tento prepis/popis považovať za neúplný, či nesprávny. Žiaden rozpor medzi skutkovým stavom (označenie grafickým symbolom Jednotného systému označovania odvysielanej upútavky na program Princ z

Perzie: Piesky času na televíznej programovej službe JOJ v predmetnom dni a čase a označenie samotného programu v predmetnom dni a čase, ako aj odvysielané informácie o vlastnej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastných programoch vo forme textových informácií v predmetnom dni a čase bez uvedenia príslušného grafického symbolu jednotného systému označovania, ako aj prerušenie piateho 30 minútového časového úseku trvania predmetného programu dvakrát reklamným blokom) a obsahom napadnutého rozhodnutia nebol preukázaný, a preto len na základe ničím nepodloženého tvrdenia navrhovateľky neexistuje relevantný dôvod domnievať sa, že odporkyňa sa neoboznámila s obsahom vysielania na programovej službe JOJ v predmetných dňoch a časoch, zachytenom na technickom nosiči audiovizuálnych záznamov a premietnutím nahrávky tohto vysielania.

Skutkový stav vo veci bol teda zistený riadne. Správne konanie bolo začaté oznámením o začatí správneho konania z 18. decembra 2012 číslo 506-PLO/O-6420/2012, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky 14. januára 2013. V tomto oznámení odporkyňa navrhovateľku požiadala o navrhnutie dôkazov a vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie k presne uvedenému záznamu z vysielania a prepisu/popisu skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia. Ďalej v spise sa nachádza opätovná výzva odporkyne z 13. marca 2013 na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie, vyjadrenie navrhovateľky k oznámeniu o začatí správneho konania z 25. marca 2013, zápisnica o hlasovaní odporkyne, písaná 26. marca 2013 a preskúmané rozhodnutie odporkyne.

Dostatočne bolo preukázané, že konkrétne námietky, a teda v čom je skutkový stav zistený odporkyňou a uvedený vo výroku preskúmaného rozhodnutia nesprávny, navrhovateľka v správnom konaní neuviedla, a ani v podanom opravnom prostriedku. Rovnako nenamietala ani výšku uloženej sankcie.

Najvyšší súd preto dospel k záveru, že námietka navrhovateľky o nespísaní zápisnice o ohliadke nie je vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku spôsob zisťovania skutkového stavu ohliadkou je len jedným z možných podkladov pre jeho zistenie. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia najvyšší súd zistil, že rada pred jeho vydaním sa oboznámila so skutkovým stavom, ktorý získala zo všetkých podkladov, ktoré sú uvedené v dôvodovej časti. Vzhľadom na skutočnosť, že skutkový stav o dodržiavaní povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii bol zisťovaný z obrazového a zvukového záznamu vysielania, ktorý v rozhodnutí je prepísaný do písomnej formy, odporkyňa postupovala v súlade s § 34 ods. 1 správneho poriadku a dostatočne zistila skutkový stav, potrebný pre rozhodnutie o uložení sankcie za porušenie povinností ustanovených v § 20 ods. 4 ako aj v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Najvyšší súd tiež považuje za potrebné uviesť, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu Českej republiky, uvedeného v rozhodnutí z 3. apríla 2012, sp. zn. 7As/57/2010-82, na ktorý poukazovala navrhovateľka, lebo vychádza z právnej úpravy platnej na území iného štátu. Právne závery uvedené v citovanom uznesení nejvyššieho správneho soudu vychádzajú z rigoróznejšej právnej úpravy Správneho rádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať protokol o úkone dokazovania v správnom konaní vykonanom „mimo ústní jednání“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval relevantnú námietku navrhovateľky, že je v kompetencii vysielateľa, zvoliť prísnejšiu ochranu maloletých divákov vzhľadom na vysielaný obsah upútavky na vysielaný program. Z ustanovenia § 6 ods. 5 druhej vety JSO výslovne vyplýva, že upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samotný program. V danom prípade išlo o porušenie pravidiel označovania upútavky k programu, bez ohľadu na skutočnosť, že je označená upútavka na program „vyšším“ označením nevhodnosti. Primárnym účelom JSO je relevantné informovanie rodičov o vekovej vhodnosti konkrétnych programov alebo programových zložiek, a teda aj keď navrhovateľka označila upútavku na program iným označením nevhodnosti, hoci prísnejším, porušila tým § 6 ods. 5 druhej vety JSO a tým aj § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii lebo nesprávne uplatnila jednotný systém označovania ustanovený v predmetnej právnej úprave. Pre úplnosť treba uviesť, že samotné následky ako aj závažnosť porušenej povinnosti sa následne hodnotia pri určovaní výšky pokuty.

Z citovaných ustanovení JSO (§ 5 ods. 1) vyplýva, že navrhovateľka mala tiež povinnosť v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uviesť aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

V konaní bolo preukázané, že si navrhovateľka uvedené povinnosti stanovené v § 6 ods. 5 druhej vety a § 5 ods. 1 JSO nesplnila, a preto porušila § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Pokiaľ navrhovateľka namietala neproporcionalitu zásahu do práva na slobodu prejavu, najvyšší súd považuje aj uvedenú námietku odporkyne za nedôvodnú, lebo v konkrétnom prípade obmedzujúce opatrenia nastavil zákonodarca na základe splnomocnenia daných mu Ústavou Slovenskej republiky (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vyložila vecne správne a v súlade so Smernicou č. 2010/13/EÚ. Právna úprava povinnosti vysielateľa v § 35 ods. 3 cit. zákona ako aj v čl. 20 predmetnej smernice je stanovená jasne a určite a neumožňuje mnohostranný výklad. S prihliadnutím na účel zákona, na základe gramatického, ale aj logického výkladu uvedené ustanovenie možno vyložiť len tak, že vysielateľ môže prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek. Výklad tohto ustanovenia navrhovateľkou považuje najvyšší súd za účelový, lebo nezodpovedá obsahu právnej úpravy.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd návrh navrhovateľky o predloženie predbežnej otázky na Súdny dvor EÚ k výkladu a aplikácie článku 20 ods. 2 Smernice považoval za nedôvodný.

Odporkyňa na základe kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii musí za opakované porušenie uložiť pokutu. Navrhovateľkou prezentovaný výklad, že podmienkou pre uloženie sankcie je vydanie rozhodnutia, ktorým odporkyňa opakovane (aspoň 2x) upozorní na porušenie zákona bez uloženia sankcie tak nemá oporu v zákone o vysielaní a retransmisii. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu uvádza, že hoci v napadnutom rozhodnutí odporkyne sú uvedené iba rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, tak už samotná existencia právoplatného rozhodnutia o uložení pokuty zákonite zakladá existenciu predchádzajúceho písomného upozornenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa už v minulosti vysporiadal s otázkou upozornenia, ktoré má podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii predchádzať uplatneniu prísnejších sankcií, a teda aj pokute (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 SŽ 145/02), tak, že za také upozornenie treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti (nie za identický skutok, ale identickú povinnosť) a upozornenie, ktoré má podľa § 64 ods. 2 zákona predchádzať uplatneniu prísnejších sankcií a v tom aj pokute, treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti (nie za identický skutok, ale identickú povinnosť). Napokon právne aj logicky je vylúčené, aby išlo o identický skutok. Pre identitu sa vyžaduje zhodnosť času, priestoru, formy, obsahu, a to už nemožno považovať za opakované porušenie a ukladať zaň opätovne sankciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladal za neopodstatnenú aj námietku navrhovateľky, že odporkyňa jej uložila sankciu, hoci predchádzajúce upozornenia rady na opakované porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že rozhodnutia Rady v konaniach číslo RL/39/2011 a číslo RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť 8. júna 2011, a v konaní číslo RL/86/2011 nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť 13. októbra 2011. K spáchaniu správneho deliktu podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, kladeného navrhovateľke za vinu, došlo 10. októbra 2012.

Z právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady. V zmysle uvedenej právnej úpravy je teda zrejmé, že proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods. 1 písm. a/, nie je možné podať opravný prostriedok, a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia. Takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby (§ 247 a nasl.).

Vzhľadom na uvedené v danom prípade podmienka stanovená v § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, v zmysle ktorej pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená. V danej súvislosti súd dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 250l ods. 1 v spojení s § 250i ods. 1 OSP, podľa ktorej pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľka opakovane porušila uvedenú povinnosť, nemôže súd v rámci prieskumu predmetnej veci na uvedenú námietku prihliadnuť.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie odporkyne z 26. marca 2013, č. RP/029/2013, podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

V prejednávanej veci navrhovateľka úspech nemala, a preto náhrada trov konania jej zo zákona neprislúcha (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.